

بَشَارَ الْأَسَدَ

בשאר אסד (שם זמני)

התערוכה נבנתה סביב דמותו של בשאר אסד והנושא הסורי, שעולה ויורד מסדר היום העולמי מזה מספר שנים.

אסד הבן הינו ה"איט-רודן" התורן. מנהיג שעורר תקוות גדולות במערב לרוחות של קדמה ונאורות, שסופן היה להתפוגג עם חלוף הזמן. השלכות האביב הערבי לא פסחו על סוריה והובילו אותה בתורה למלחמת אזרחים אכזרית ועקובה מדם, דיכוי אלים של מתנגדי אסד, תוך התעלמות המערב והתעלמות מהמערב, השמדה המונית ואז שימוש בנשק להשמדה המונית.

האוצרים, לילך מדר (אמנית בוגרת בצלאל, ועורכת מגזין Forno) וינאי גבע (בעל תואר שני מאוניברסיטת קיוטו שביפן וסטודנט בבצלאל במסלול לתיאוריה ומדיניות של האמנות), אספו סביבם קבוצת אמנים אורבאניים עכשוויים, לתערוכה שמבקשת להציג נקודת מבט אחרת על השכנים הקרובים-רחוקים שלנו.

העלאת השם "אסד" כנושא לתערוכה נתקלה בתגובה אינסטינקטיבית של פליאה, תמיהה והרמת גבה, שהתחלפה במהרה בדיון ער, והעלתה חומר רב למחשבה. האמנים המשתתפים אינם "החשודים המידיים" של שדה האמנות הפוליטית אך כולם דעתניים ואקטיביסטים בדרכם הייחודית. האתגר היה להתרחק מיצירת תערוכת פופ של פולחן דמות, המתמקדת בדימויים ויזואליים בחסות הקיטש והציני. רצון האוצרים היה להישיר מבט חף ממניירות ריקות ולהתמודד עם הנושא הנפיץ, שזוכה למשיכת כתף אדישה והפטרת הצהרות מיליטנטיות ריקות מתוכן בקרב דעת הקהל העולמית.

היצירות בתערוכה מתייחסות לנושא מהיבטים שונים, החל מהתמודדות ישירה עם דמותו של אסד וכלה בהקשרים אסוציאטיביים לסוריה. האמנים בחרו באסטרטגיות שונות לטיפול בנושא: קלישאות וסטראוטיפים, דאגה ואמפתיה, מחאה ובזו, הומור וסרקזם, פחד וחרדה. הטכניקות כוללות: ציור, פיסול, הצבה, גרפיטי, צילום וקולאז'. התוצאה מבקשת להציג את הנושא מנקודות מבט בלתי שגרתיות, להצביע על הקשרים המשובשים שבהם רב הנסתר על הגלוי, ובעיקר- לנער את התחושה הכללית של הבנאליות: למי אכפת כאשר ערבים הורגים ערבים על אדמה עקרה מנפט שאין בה ביג-מק אחד לרפואה?

אמנים משתתפים: אום כולטוב, אורי אינקס, בועז סידס DIOZ, UNTAY, גלנדון ואיבלה, זאב אנגלמאיר, יותם שיפרוני, ינאי גבע, ינון זינגר, לילך מדר, ניב בורנשטיין, עדי ברנדה.

נובמבר 2013.